

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 czerwca 2022r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo P. (...) przeciwko D. D. o zapłatę kwoty 22.819 zł. oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne (k. (...))odwr.), które Sąd Okręgowy przyjął za własne (art. 387 § 2¹ pkt 1 kpc).

Sąd Okręgowy również za własne przyjął oceny Sądu pierwszej instancji (k. (...)), art. 387 § 2¹ pkt 2 kpc).

W apelacji od powyższego wyroku strona powodowa zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 kpc, poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego niezgodnie z zasadami logicznego rozumowania oraz niezgodnie z zasadami doświadczenia życiowego,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.

- art. 46 ust. 3 ustawy z 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy przez błędną jego wykładnię,

- art. 481 § 1 kc, poprzez jego błędne niezastosowanie,

- art. 5 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, w tym również o zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację zważył co następuje. Apelacja powoda nie ma żadnych uzasadnionych podstaw, a Sąd Okręgowy, jak już wskazano, podziela zarówno dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, jak i podziela jego ocenę dowodów oraz rozważania prawne (nie dostrzegając jakiegokolwiek potrzeby ich powtarzania), a których apelacja skutecznie nie podważa, stanowiąc jedynie pozbawianą podstaw polemikę zarówno z ustaleniami faktycznymi oraz oceną prawną kwestii zasadności żądania przez powoda zwrotu świadczenia z umowy dofinansowania bezrobotnego. Istota podniesionych przez apelującego zarzutów naruszenia tak prawa procesowego jak i materialnego oraz wywody ich uzasadnienia, sprowadzają się zatem do negowania kwestii przyjęcia przez Sąd Rejonowy bezzasadności żądania zwrotu wypłaconego przez powoda świadczenia w ramach powyższej umowy, z uwagi na brak naruszenia przez pozwanego takich warunków tejże umowy, które uzasadniałyby ten zwrot i zapłatę odsetek od należności uiszczonej, a także negowania oceny żądania powoda jako bezpodstawnego w świetle art. 5 kc.

Przede wszystkim, w ocenie Sądu Okręgowego, poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne uzasadniające, wbrew stanowisku skarżącego, brak podstaw do skutecznego żądania przez powoda zwrotu kwoty dofinansowania nie zostały skutecznie przez apelującego zakwestionowane poprzez podniesione zarzuty naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc. Tak więc, zdaniem Sądu Okręgowego, jak już wcześniej wskazano, przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów jest w zupełności poprawna i dokonana bez naruszenia wymogów przewidzianych w przepisie art. 233 § 1 kpc. Za trafny uznać należy bowiem pogląd wyrażany tak w orzecznictwie Sądu Najwyższego jak i sądów powszechnych, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena

dowodów może być skutecznie podważona (zob. m. in. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r. II CKN 817/00 oraz Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2012 r. I ACa 1482/11). Takiego zarzutu nie można zaś postawić i nie czyni tego skutecznie, w świetle wyżej wskazanych kryteriów skarżący, dokonanej przez Sąd Rejonowy ocenie zebranych dowodów, w tym przede wszystkim dowodów z dokumentów, zeznań świadków jak i zeznań stron.

Dokonawszy zatem prawidłowych ustaleń faktycznych, także trafnie Sąd pierwszej instancji, przeprowadzając ocenę jurydyczną, stanął na stanowisku, że interpretacja przepisu art. 46 ust. 3 i 4 ustawy z 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2021r., poz. 1100), musi mieć przede wszystkim na względzie cel umowy stron, a istotnym jest, że w okolicznościach sprawy pozwany jednak wydatkował przyznane środki zgodnie z przeznaczeniem i celem określonym w umowie, przekraczając nieznacznie terminy porządkowe, głównie w zakresie rozliczenia wydatków, a w przypadku dwóch odkurzaczy – także w zakresie końcowego terminu zakupu, a wiązanie tych uchybień przez i pozwanego, i Sąd pierwszej instancji z młodym wiekiem oraz brakiem doświadczenia i rozeznania D. D., nie można uznać, wbrew stanowisku apelującego, za wadliwe i nieusprawiedliwione. Ostatecznie bowiem pozwany przedłożył wszystkie wymagane przez umowę dokumenty, a w dniu (...) roku zwrócił stronie powodowej kwotę (...) zł. Opóźnienie w zwrocie niewydatkowanych środków wynikało zaś z niepewności pozwanego, czy nie będzie zobligowany do zwrotu całej kwoty udzielonego dofinansowania, po tym, jak dowiedział się o przekroczeniu umownych terminów. W takich okolicznościach słusznie Sąd Rejonowy uznał, że inna aniżeli wyżej wskazana wykładnia pozostawałaby w sprzeczności z zasadą racjonalności ustawodawcy i prowadziłaby do rażącego naruszenia zasad słuszności. Z tych zatem przyczyn nie miał żadnego uzasadnienia zarzut naruszenia art. 46 ust. 3 powołanej ustawy z 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy i już z tego względu apelacja powoda nie mogła podlegać uwzględnieniu i tym samym już z tych przyczyn tak powództwo P. jak i jego apelacja, podlegały oddaleniu.

Niezależnie więc od wyżej wskazanych względów i wbrew odmiennemu stanowisku skarżącego, Sąd Okręgowy podziela również argumentację rozważań uzasadnienia zaskarżonego wyroku, dotyczącą sprzeczności żądania powoda, co należy podkreślić w okolicznościach sprawy, z dyspozycją przepisu art. 5 kc. W działaniach pozwanego, które legły u podstaw faktycznych żądania powoda w rozpoznawanej sprawie, nie można się było dopatrywać jakichkolwiek elementów złej woli, czy nawet rażącego naruszenia warunków umowy, przy uwzględnieniu jej celu, a raczej brak działania odpowiadającego w pełni profesjonalnemu przedsiębiorcy, a podejmowanego przez młodą osobę, rozpoczynającą dopiero pierwszą działalność gospodarczą, a przy tym zaabsorbowaną i przejętą organizacją tej działalności, zwłaszcza gdy właśnie te działania pokrywały się z realizacją celu umowy. Z tych samych przyczyn nie miał również uzasadnienia zarzut apelacji co do naruszenia art. 481 § 1 kc. Na względzie bowiem w tej kwestii należało mieć i wysokość kwoty niewydatkowanej przez pozwanego w relacji do sumy całego świadczenia ((...) zł. przy (...)zł), i przyczyny braku jej zwrotu w terminie, z których również nie wynikał jakikolwiek element złej woli, czy rażącego zaniedbania pozwanego, skoro treść pozyskanych przez niego w Urzędzie informacji wskazywała, że miał być on zobowiązany do zwrotu całej kwoty pożyczki, co ustalił Sąd Rejonowy (k.(...)), a czego skarżący skutecznie nie zakwestionował. Już tylko dodatkowo i na marginesie należy wskazać, a czego skarżący także zdaje się nie dostrzegać, że kwota żądanych przez niego odsetek od kwoty (...) zł za okres od (...) do dnia zwrotu tej sumy –(...), zamykała się niewielką kwotą, nie przekraczającą ok. (...) zł., a przecież z drugiej strony Sąd Rejonowy, zresztą trafnie w okolicznościach sprawy, nie obciążył powoda wielokrotnie wyższymi kosztami procesu w niniejszej sprawie, mimo jej przegrania przez powodowy Powiat, zaś zażalenie pozwanego w tym przedmiocie, wobec jego bezzasadności, zostało przez Sąd Okręgowy oddalone.

Z powyższych zatem względów, gdy zarzuty apelacji tak naruszenia prawa procesowego jaki materialnego oraz wywody ich uzasadnienia w żaden sposób nie podważyły trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego i uzasadniającej je argumentacji, apelacja, ta nie mogła podlegać uwzględnieniu.

Z wyżej wskazanych przyczyn Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację (pkt I), a o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł w myśl art. 98 § 1 i 3 kpc.

Sygnatura akt: (...) Ś., dnia (...).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)